

Min rejse til glæde og sundhed My journey to joyful and healthy

Oversat fra *Christian Science Sentinel*, Årgang 110 Nummer 28

Suzy Feeney

Jeg ved fra det, jeg har lært gennem Kristen Videnskab og ved min læsning i Bibelen, at der eksisterer en kærlig Gud. Jeg ved, at Guds kærlighed og nærvær bringer helbredelse, og at der ikke findes resultater af helbredsundersøgelser, som ikke kan vendes til det bedre.

Men da jeg for nylig på tv så utallige kommentarer og hyldester til Edward Kennedy og hans kamp mod kræft i hjernen, var det ud fra en personlig synsvinkel – som en, der for 15 år siden var i en lignende tilstand. Begreber som "håbløs", "tragisk" og "ramt af skæbnen" blev brugt til at beskrive mig. Det var der, min rejse startede, men den førte til virkelig helbredelse og et sted fyldt af kærlighed.

Min historie begynder i 1993, før jeg overhovedet havde hørt om Kristen Videnskab. Jeg var i et ægteskab, som, når det var allerbedst, var ubehageligt. Min mand og jeg havde to drenge på fem og syv år. De symptomer, jeg havde, fik mig til at få foretaget en lægelig undersøgelse. Jeg fik at vide, at jeg havde en svulst i hjernestammen, som ikke kunne opereres, og at jeg havde et par måneder tilbage at leve i. Lægerne foreslog, at jeg tog hjem for at træffe de sidste nødvendige beslutninger og dispositioner.

Jeg følte det, som om jeg så en film om et andet menneskes liv. Og det hjalp ikke, at mit ægteskab var meget dårligt. Jeg havde aldrig følt mig mere skidt tilpas eller mere nedtrykt i mit liv. Jeg havde altid forsøgt at gøre alle andre glade, og nu betød det alt sammen ingenting.

Jeg voksede op i en familie af fromme genfødte kristne, og min barndom var ikke en lykkelig tid for mig. Jeg troede, at Gud ville "få ram på mig", hvis ikke min far kom Ham i forkøbet. *Kærlighed* og *Gud* var for mig tomme ord i en religiøs atmosfære, hvor vægten blev lagt på helvedes ild og svovl. Det meste af mit liv havde jeg også lidt af svære depressioner.

Med disse oplevelser i bagagen kunne jeg i starten, da jeg fik diagnosen, ikke i min vildeste fantasi få den tanke, at dette var andet end en retfærdig dom. Med mine mange depressioner i fortiden følte disse nyheder nærmest som noget, jeg fortjente.

Men alligevel følte dommen ikke helt korrekt. Tanken om at skulle dø kunne jeg forstå, men hvorfor ville en Gud gøre noget så grusomt mod to små drenge som at tage deres mor fra dem? Der havde ikke i mit liv været så meget, som jeg var stolt af, men det, jeg havde udrettet som mor, var den ene ting, som jeg kunne se tilbage på og se, at jeg havde gjort godt.

På dette tidspunkt begyndte imidlertid et nyt mentalt mønster at dukke op. Jeg begyndte at stille mig selv spørgsmål. Et eller andet sted i dette mørke vidste jeg, at selv om jeg ikke kunne se mig selv som værdig til en anden skæbne, kunne Gud ikke være so grusom imod to uskyldige børn.

På et tidspunkt gik jeg til en psykoterapeut for at få støtte i min kamp, men den hjælp, jeg fik, viste sig at være mere åndelig end psykologisk. Jeg stillede terapeuten spørgsmål, som føltes tåbelige: Tror du på, at bøn kan hjælpe? Hvorfor virker bøn tilsyneladende aldrig? Bøn var for mig på det tidspunkt snarere en fin ønskeseddel, som til jul, end en aktivitet, som bringer virkelig hjælp. Men der var noget i mig, som fortsatte med at udvikle sig i takt med, at jeg stillede mig selv spørgsmål. Og det var ikke bare disse nye spørgsmål. Mentalt gik jeg også tilbage og stillede spørgsmål, hvor jeg troede, at jeg allerede kendte svarene.

Jeg havde aldrig indset, at der kunne være en anden måde at betragte verden eller livet på. Men nu havde jeg intet at tabe ved at stille de sværere spørgsmål og ved at være lidt mere åben for nye svar.

En skønne dag oplevede jeg endelig en utrolig tilstand af indre fred. Selvom jeg stadig ikke var sikker på, hvem Gud var, kunne jeg føle dette *nærvær* hos mig, og på en eller anden måde vidste jeg, at mine drenge, uanset hvad der skete med mig, ville have det godt. Jeg var holdt op med at forestille mig, at den eneste måde, tingene kunne udvikle sig godt på, var, hvis jeg blev helbredt.

Selvom det endnu ikke var gået op for mig, at jeg var værdig til at blive helbredt, følte jeg denne vidunderlige fred og lykke ved at vide, at mine drenge ville have det godt. Der var endnu ingen logik i det, men det kom der senere på en fantastisk måde. Min følelse af lykke havde en dybde, som gjorde den virkelig og ubestridelig. De, som ved noget om bøn som rene ønsker og taknemmelighed, vil vide, hvad der skete med mig. "Ønske er bøn", skrev Mary Baker Eddy, "og vi kan intet miste ved at betro vore ønsker til Gud, så de må kunne udformes og forædles, før de finder udtryk i ord og i gerninger" (*Videnskab og Helse*, s. 1). Det mentale mørke var ved at blive brudt ved hvad jeg nu ved var det lys, der er i Kristus, Guds budskab om fuldkommenhed. Når din tænkning bliver forandret af guddommelig Sandhed, genspejler din krop fremgangen.

Idet jeg fulgte lægernes ønske, gik jeg til MRI skanning hver fjortende dag. Jeg talte aldrig med teknikerne eller lægerne om det, men jeg vidste, at der var noget, der forandrede sig inden i mig. Jeg tilbragte tiden med at prøve at forstå, om der findes en Gud og hvem Han i så fald ville være. Og jeg havde en masse tid til min rådighed.

Så en dag, jeg aldrig glemmer, lå jeg på gulvet i mit soveværelse og kiggede ud på balkonen på fuglene og et eger, som var omkring mit foderbræt. Jeg havde haft mine kampe med dette eger i nogen tid. Jeg havde kastet kuglepennene og blyanter efter det for at få det til at overlade fuglefrøene til fuglene. Men mens jeg denne dag lå der og spekulerede på alt det, der skete i mit liv, kom jeg i tanke om, at jeg havde glemt at fylde foderbrættet med fuglefrø. Den lille frække fyr så mig ligge der på gulvet og havde mod til at komme hen og banke på ruden, som om den ville sige: "Dame, hvor er min mad?" Jeg hentede foderet og morede mig over, hvor klogt det lille væsen var – og bagved dets uskyld og spagfærdighed syntes der at være en kraft, som jeg ikke kunne forklare.

Måske, tænkte jeg, er alt det, som jeg tror, jeg har opfattet og forstået – som for eksempel den tilstand, jeg befandt mig i – rent faktisk ikke så virkelig, som den intelligens, det lille væsen udtrykte.

Mens jeg lå der, tænkte jeg på Gud. Var Han venlig og kærlig? Havde han noget at gøre med denne fred, jeg havde følt ved tanken om at forlade mine drenge? Så kom en særdeles revolutionerende (og morsom) tanke. De mange år, jeg havde gået i søndagsskole, havde lært mig at kende Bibelen ret godt. Jeg kom i tanke om, at der i det gamle testamente er en masse snak om at slå – israelitterne slog den og den og blev slået af den og den. Men det var nu klart for mig, at Gud ikke var "deroppe" med en stor "slå knap", og Han ville aldrig sige at, i dag var det altså min tur til at blive slået! Det lød så skørt, at jeg kom til at grine højlydt. I det øjeblik vidste jeg, at der fandtes et svar til mig -

Og, at det ville være et åndeligt svar.

Adskillige måneder senere, langt senere end udløbet af de få måneder, jeg oprindeligt havde fået at leve i, var jeg til en undersøgelse hos nervekirurger, som jeg konsulterede i en kendt institution i nærheden af Boston. En af dem sagde til mig: "Suzy, det er et mirakel. Vi ved ikke hvad der er sket, men du er i bedring".

Jeg svarede: "Det ved jeg godt, og der er steder, der er bedre for mig at være end hospitaler".

Selvom "et mirakel" tilsyneladende på det tidspunkt var den eneste forklaring, har jeg lært, at velsignelser, der er uforklarlige ud fra en konventionel synsvinkel, hverken er tilfældige eller unaturlige. Jeg indser nu, at: "Miraklet indfører ikke nogen uorden, men åbenbarer den oprindelige orden og stadfæster Videnskaben om Guds uforanderlige lov" (*Videnskab og Helse*, s. 135).

På dette tidspunkt var min mand og jeg imidlertid blevet skilt, og mine børn og jeg havde intet sted at bo – vi sov på gulvet i dagligstuer hos venner og på hoteller indtil jeg fik socialhjælp. Uanset hvor sund jeg nu følte mig, så viste det sig, at så snart en potentiel arbejdsgiver hørte om mit sygdomsforløb, var jobsamtalen slut. På trods af, at mine drenge og jeg var hjemløse, var det den lykkeligste tid i mit liv, og drengene havde også et positivt syn på tingene. Som svar til en præst, som fortalte ham, hvor trist det var, at han ikke havde et hus at bo i, sagde den dengang otteårige Brent: "Det er i orden. Huse kommer og går, men vi har en familie".

Hvorfor var jeg, selv inden lægerne havde givet mig deres ny mening om mit helbred, så fuld af glæde? Den dag, hvor jeg indså, at Gud ikke har nogen frygtelig "slå knap", var jeg praktisk talt øjeblikkeligt helbredt for en diagnosticeret depression, som havde fulgt mig hele livet. Tidligere syntes jeg, at det at dø var let; det var livet, der var et helvede. Nu kunne jeg ikke vente på at stå op om morgenen og finde ud af, hvor Gud nu ville føre mig hen. Jeg var klar over, at den omstændighed, at jeg var blevet helbredt, ikke var kilden til min lykke, og jeg var fast besluttet på at finde ud af, hvad der var sket med mig.

Men i starten forsøgte jeg at planlægge for Gud, hvorledes mit svar skulle komme; jeg var helt sikker på, at det ikke ville komme i form af en kirke. Ordet *spiritualitet* havde fundet sin plads i mit ordforråd, så jeg gik ind i boghandler og søgte efter ideer om spiritualitet og overskud. Jeg fandt en bog af en præst, som kastede lys over begrebet at give tiende og om Guds mangfoldige ideer.

På dette tidspunkt levede vi af socialhjælp, men jeg fik en ide om at organisere et "designer show hus" – en begivenhed, hvor indendørsarkitekter, finansieret af velgørenhedsmidler, nyindretter værelserne i et stort hus, som så fremvises mod et adgangsgebyr. Jeg fandt en organisation, der arbejdede for at reducere hjemløshed, og stillede mig til rådighed. Selv om det var midt om vinteren, var omsætningen lige så god, som ved typiske sommerarrangementer.

Det, jeg ikke havde fortalt nogen var, at min familie og jeg havde levet i huset, hvor showet blev holdt, mens renoveringen og forberedelserne fandt sted. Men jeg besluttede at fortælle chefen for den velgørende organisation, hvad jeg havde gjort.

Det var den dag, hvor alle mine spørgsmål om Gud og min helbredelse og spiritualitet begyndte at blive besvaret.

Så snart jeg havde forklaret min situation til denne kvinde, gik hun ud til sin bil og kom tilbage med en stor indkøbspose fyldt med Kristen Videnskabs litteratur, der i blandt et eksemplar af *Videnskab og Helse*, mange *Sentinels* og eksemplarer af dets søstertidsskrift, *The Christian Science Journal*. Hun bad mig om at læse dem, og sagde, at jeg ville få svar på mine spørgsmål og få dækket mine behov.

Jeg syntes først, at det var lidt svært at forstå *Videnskab og Helse*, så den aften begyndte jeg at læse i de *Sentinels*, jeg havde fået. Jeg blev oppe hele natten og læste og græd af glæde over, hvad jeg opdagede. Jeg havde fundet overbevisende forklaringer på, hvad der var sket for mig, hvorfor jeg var blevet helbredt, hvordan Gud, som havde helbredt mig, er. Og jeg vidste, at jeg ville tilbringe mit liv med at bruge Kristen Videnskab til at hjælpe andre.

Bibelens udsagn: "Gud er kærlighed" (1. John. 4:16) var ikke længere tomme ord. Nu talte de til mig om udspringet for al aktivitet og alt liv. Det havde været en fantastisk rejse, men nu følte jeg mig for første gang i mit liv *hjemme*. Jeg følte, at jeg tilhørte Gud, og det var klart for mig, at der er en mening med livet, som jeg tidligere ikke havde set. Det var ikke sådan, at jeg havde opdaget noget nyt. Denne sandhed og dets guddommelige Princip havde altid været der, men jeg havde søgt de forkerte steder.

Senere hen, efter at Kristen Videnskab rigt havde velsignet min familie – bøn og åndelig vækst har bevirket helbredelser af karakteregenskaber og fysiske helbredelser, når der var behov for det – er der et bibelcitater, som beskriver min livserfaring bedre, end jeg selv kunne have gjort: "Hvorhen skal jeg gå for din Ånd, og hvor skal jeg fly for dit åsyn? Farer jeg op i Himlen, da er du der, reder jeg leje i Dødsriget, så er du der; tager jeg morgenrødens vinger, fæster jeg bo, hvor havet ender, da vil din hånd også lede mig der, din højre holde mig fast! Og siger jeg: "Mørket skal skjule mig, lyset blive nat omkring mig!" så er mørket ej mørkt for dig, og natten er klar som dagen, mørket er som lyset". (Sal. 139:7-12).

Det betyder ikke længere noget hvor jeg er, eller hvor fortabte eller mørke perioder, der tilsyneladende har været i mit liv. Gud har hele tiden set min eksistens uforandret, som lys. Gud har altid set mig som fuldstændig.

Kristen Videnskab har givet mig en ny måde at betragte fortiden på. Den viser mig, hvordan og hvorfor jeg blev helbredt for en livstruende sygdom. Og den viser mig, at jeg faktisk aldrig var alene. Jeg begyndte at forstå Gud og at vågne op til Hans nærvær.

Suzy Feeney bor på Cape Cod i Massachusetts, USA. Hun sidder i bestyrelsen for en Kristen Videnskabs hjemmeplejetjeneste.